

1 Tesaloniceni - Comentarii Jean Koechlin

Capitolul 17 din Fapte ne istorisește scurta vizită a lui Pavel și a lui Sila (sau Silvan; v. 1) la Tesalonic. Ei vestiseră și trăiseră evanghelia (v. 5). Iar tesalonicenii, la rândul lor, o primiseră (v. 6) și o trăiau și ei. Lucrarea lor era o dovadă a credinței lor (comp. cu Iacov 2.18); osteneala lor confirma dragostea lor; răbdarea lor proclama marea lor speranță, care doar ea îi putea susține (v. 3). Astfel, toată lumea știa că la Tesalonic se aflau creștini (v. 7). Știe fiecare om din cartierul meu sau de la locul meu de muncă faptul că eu sunt creștin? Întorcerea la Dumnezeu este semnul public al nașterii din nou, schimbarea de direcție vizibilă, care corespunde vieții divine primite în inimă. Întorcându-ne, nu mai avem în față aceleași lucruri (Galateni 4.8,9). Tesalonicenii au întors de atunci spatele idolilor inerti și născociți, pentru a contempla și a sluji un Dumnezeu viu, un Dumnezeu adevărat. Idolii de lemn sau de piatră din lumea păgână au făcut loc idolilor foarte rafinați ai lumii „creștinate”. Întotdeauna însă este valabil faptul că nu poți sluji la doi stăpâni (Luca 16.13). Cui slujim noi: lui Dumnezeu, sau poftelor noastre? Și ce așteptăm noi? Pe Fiul lui Dumnezeu, sau mânia care vine?

Insulele și maltratările suferite de Pavel și de Sila la Filipi (Fapte 16), departe de a-i descuraja, îi umpluseră de îndrăzneală. Reacția furioasă a vrăjmașului era tocmai dovada că osteneala lor nu fusese în zadar (v. 1). Cu toate acestea, ei nu folosiseră niciuna din metodele obișnuite ale propagandei omenești: încântări, șiretlicuri, lingușiri, eforturi de a plăcea (2 Corinteni 2.17). Astăzi, evanghelia este prezentată prea adesea sub o lumină atractivă și sentimentală sau ca o latură a unei lucrări sociale. Slujba lui Pavel nu era nicidecum animată de vreuna din cele trei mari resorturi ale activității oamenilor: căutarea gloriei personale, satisfacerea cârniei și profitul material. Dimpotrivă, suferințele apostolului dădeau dovadă de un total dezinteres (Fapte 20.35). Două sentimente îl animau: grija continuă de a-l plăcea lui Dumnezeu (v. 4) și dragostea pentru cei care deveniseră „propriii săi copii”. Ca o mamă, îi hrănise și îi îndrăgise mult (v. 7). Ca un tată, îi îndemna, îi mângâia și îi învăța să umble (v. 11, 12). Întâi de toate însă dorea ca ei să aibă deplina conștiință a relației lor cu Dumnezeu. Ce poziție (atât pentru ei, cât și pentru noi), că Dumnezeu nu ne cheamă la mai puțin decât la propria Sa Împărăție și la propria Sa glorie!

Creștinii din Tesalonic primiseră cuvântul apostolului ca fiind „într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu” (v. 13; Matei 10.40). Inspirația absolută a tuturor părților Sfintei Scripturi este departe de a fi recunoscută de toți «teologii» creștinătății. Deseori scrierile lui Pavel sunt prezentate ca fiind învățăturile unui om, om al lui Dumnezeu, remarcabil, fără îndoială, ... dar supus greșelii. Este vorba, în general, de un pretext pentru a nu se supune și pentru a respinge ceea ce pare prea îngust... Dar, Dumnezeu fie binecuvântat, fiecare cuvânt al Bibliei are aceeași autoritate divină! Invidia iudeilor întrerupsese activitatea apostolului alături de tesaloniceni (v. 15, 16; Fapte 17.5). Și el nu sfârșise să-i instruiască – iar un învățător este încurcat atunci când niciunul din elevii lui n-a obținut diploma pentru care i-a pregătit. Pavel, vorbindu-le inimii, le reamintește în versetul 19 că el personal era responsabil cu privire la credințioșii lor: după caz, avea să primească o cunună din mâinile Domnului, sau să fie „acoperit de rușine” din cauza lor (v. 19; 1 Ioan 2.28). Dragi prieteni, să avem și noi mereu acest gând în duhul nostru, precum apostolul: curând va trebui să dăm socoteală înaintea Stăpânului nostru de tot ce vom fi făcut (Matei 25.19; Romani 14.12)!

În două rânduri, Satan îl împiedicase pe Pavel să se întoarcă la Tesalonic (cap. 2.18). Dumnezeu permisesese aceasta, ca să se poată arăta atât afecțiunea apostolului, cât și credințioșia tesalonicenilor. Folosindu-se de o altă armă, „ispitorul” (v. 5) declanșase atunci asupra lor mari necazuri. Iar Pavel îi avertizase nu numai că aceste încercări erau inevitabile, ci și că ei erau destinați acestora (v. 3; Ioan 15.20; 16.33). Era el, din acest motiv, indiferent? Dimpotrivă! Ceea ce-l neliniștea însă nu erau necazurile tesalonicenilor, ci îndoiala legată de tăria credinței lor (v. 2sf, 5, 6, 7, 10). Ce lecție pentru noi, cei care ne oprim cu ușurință la împrejurări exterioare: dificultăți materiale, boli etc., în timp ce pierdem din vedere starea lăuntrică a creștinului! Nemairăbdând (v. 1, 5), apostolul îl trimisese pe Timotei să-i întărească și să-i încurajeze. Și el însuși fusese mângâiat, da, umplut de bucurie, în propriile sale necazuri, de veștile pe care le primise. Pentru că, departe de a le zdruncina credința acestor tineri credințioși, încercarea le-o întărise. În același fel, cliemele cele mai aspre călesc în general rasele (soiurile) cele mai rezistente. Încă o dată, Satan făcuse o lucrare care îl înșelase (Proverbe 11.18).

Nu încercările ar trebui să ne poarte spre a-L aștepta pe Domnul, ci dragostea! Venirea Sa „cu toți sfinții Săi” este mărețul gând care ar trebui să ne conducă întregul nostru comportament. Sfinți suntem deja înaintea lui Dumnezeu, prin lucrarea perfectă a lui Hristos (Evrei 10.10), dar, în același timp, suntem îndemnați să ne întărim inimile în sfințenie practică (cap. 3.13); este voia specială a lui Dumnezeu pentru fiecare dintre ai Săi (cap. 4.3). Un tânăr creștin va trebui mai ales să vegheze să se păstreze curat (v. 4). Considerându-și trupul ca un instrument de plăcere, el păcătuiește în primul rând împotriva lui însuși: își ruinează uneori sănătatea, însă întotdeauna conștiința (aceasta își pierde sensibilitatea față de rău și se dereglează precum acul unui aparat de măsură care a fost forțat). De asemenea, el poate face cea mai mare nedreptate altuia (v. 6; Evrei 13.4). Câte vieți ruinate, câte duhuri și trupuri pângărite și câte cămine distruse nu au plătit deșertăciunea unei cuceriri și a unei plăceri de câteva clipe! În sfârșit, necurăția, sub toate formele ei, este un păcat împotriva lui Dumnezeu (Psalmul 51.4). Trupul nostru nu ne mai aparține; a devenit templul Duhului pe care Dumnezeu ni l-a dat (v. 8; 1 Corinteni 6.18-20). Duhul Sfânt cere o locuință sfântă. A ne păstra trupul fără vină (cap. 5.23) înseamnă a-L onora pe Acela care locuiește în el.

Nu este necesar să împlinim lucrări de excepție pentru a sluji „unui Dumnezeu viu și adevărat” (cap. 1.9). Înainte de toate, creștinului i se cere să trăiască în pace și să se achite cu credințioșie de îndatoririle lui zilnice (v. 11). Curând va fi sfârșitul activității lui pe pământ! La vocea Domnului, fiecare își va depune uneltele de muncă, pentru a merge în întâmpinarea Lui și pentru a fi întotdeauna cu El. Răpirea credincioșilor este primul act la venirea Domnului Isus (cel de-al doilea fiind întoarcerea Sa în glorie împreună cu ei: cap. 3.13). El însuși vine să-i caute, nelăsând nimănui această grijă și această bucurie – bucurie care trebuie să fie partea fiecărui răscumpărat și mângâierea sa prezentă atunci când unul dintre ai săi urmează să „adoarmă”. Moartea fiind învinsă (nu încă nimicită), morții în Hristos sunt de-a dreptul „adormiți” (v. 13, 14, 15; comp. cu Ioan 11.11-13). Ei se vor trezi, ca Lazăr, dar pentru totdeauna, la strigătul de comandă al Prințului vieții. Apoi, într-o ordine desăvârșită, cum și El însuși a părăsit pământul, vom fi luați toți împreună să-L întâmpinăm în văzduh (Filipeni 3.20). Va trăi oare generația noastră acest minunat eveniment, așteptat de atâtea generații? Toate ne permit s-o credem. Și aceasta poate fi în seara aceasta. Este fiecare dintre noi gata?

Dacă venirea Domnului semnifică pentru răscumpărații Săi intrarea în bucuria veșnică, pentru necredincioși reprezintă semnalul distrugerii lor bruște (Luca 17.26-30). Ce așteptare fericită pentru unii și ce surprindere totală și groaznică pentru ceilalți! În practică, diferența este departe de a fi întotdeauna la fel de limpede. Unii „fii ai luminii” și-au ascuns lampa sub baniță sau sub pat (Marcu 4.21). Ei dorm, iar adormirea spirituală este o stare asemănătoare morții. Cui i se datorează această stare? În general, lipsei de sobrietate! A te îmbăta înseamnă a face uz de bunurile pământești mai mult decât ai nevoie (Luca 12.45,46). Iar atunci când suntem deopotrivă ațipiți în ce privește interesele cerești și

treji de-a binelea în ce privește cele pământești, mai putem oare dori întoarcerea Domnului? Noi, care suntem „ai zilei”, „să nu dormim ca ceilalți” (v. 6), „ca ceilalți care n-au speranță” (cap. 4.13), ca nu cumva să fim și noi surprinși de sosirea neașteptată a Stăpânului nostru. Să recitim cuvintele solemne ale Domnului din Marcu 13.33-37. Ar trebui să ne punem foarte des această întrebare: Mi-ar plăcea oare ca Domnul să mă găsească făcând ceea ce sunt pe cale să fac?, spunând sau gândind ceea ce sunt pe cale să spun sau să gândesc?

Sfârșitul epistolei ne învață care trebuie să fie purtarea noastră între frați, față de toți oamenii, în relație cu Dumnezeu și, în sfârșit, în adunare. Pe scurt, întreaga noastră viață este încadrată de aceste îndemnuri concise. Dacă este vorba de a ne bucura, aceasta este întotdeauna; de a ne ruga, aceasta este fără încetare; de a aduce mulțumiri, aceasta este în toate lucrurile! Credința ne permite să-l mulțumim Domnului chiar și pentru ceea ce ne pare supărător. Rugându-ne neîncetat, rămânem în comuniune cu El, ceea ce ne va păzi de rău sub toate formele lui (v. 2). Cel care ne-a răscumpărat în întregime, duh, suflet și trup, cere ca și sfințenia noastră să fie în toate (cap. 4.3). Necurăția duhului și cea a inimii, deși nevăzute, sunt la fel de periculoase ca cea a trupului. Să-l cerem Domnului, care este credincios, să ne păstreze neîntinați, cum se cuvine Lui, pentru clipa marii întâlniri. Și niciun gând nu este mai bun să ne sfințească decât cel al venirii Domnului Isus (vezi 1 Ioan 3.3)! Am găsit această inestimabilă promisiune, a venirii Lui, la sfârșitul fiecărui capitol din cele cinci ale acestei epistole. Iar până atunci, harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu noi cu toți!

clickbible.org